

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 80

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta vừa kết thúc ý thứ 5: Làm thế nào để có “Phú, Quý” chân thật.

Tôi xin nhắc lại nội dung này một chút ạ:

Phàm phu chúng ta mục tiêu phấn đấu cả đời đều là phú quý. Nhưng khi hỏi đến phú quý là gì? Làm sao để có phú quý? Thì hầu hết chúng đều trả lời phú là giàu có nên phải nỗ lực để kiếm tiền, còn Quý là sang nên phải phấn đấu để làm quan, quan to. Đây ạ, sở thích của phàm phu đấy, chỉ toàn là danh và lợi. Làm quan chẳng phải là danh sao? Giàu có chẳng phải là lợi sao?

Tiến sĩ Thái đã giảng cho chúng ta nghe về phú quý chân thực, Phú là trong tâm bạn phải thường hoan hỉ, vui vẻ; Còn quý là người khác nhìn thấy bạn thì họ đều hoan hỉ vui vẻ.

Nhưng vì sao người xưa đã được cảm rỗi đạo Thánh Hiền mà vẫn cứ phải dùi mài kinh sử, mong công danh đỗ đạt, để được làm quan ạ? Liệu có phải cũng vì danh vì lợi hay không ạ?

Hôm nay, trước khi vào bài mới chúng ta sẽ có chuyên mục trao đổi cùng đồng học với

Chủ đề: CẦU LÀM QUAN ĐỂ LÀM GÌ?

Chuyên mục này sẽ có 4 nội dung ạ:

Thứ 1- Tại sao lại gọi là quan phụ mẫu? Vì lo cho dân nên là cha mẹ của dân

Thứ 2- Người xưa cầu làm quan để làm gì ạ? Để tu phước được nhanh nhất

Thứ 3- Không làm quan thì làm thế nào để tu phước nhanh nhất? Giáo học

Thứ 4- Nếu không có năng lực dạy học thì làm thế nào? Thủ hộ chánh pháp

Chúng ta bắt đầu chia sẻ nội dung thứ]

1. Tại sao lại gọi là quan phụ mẫu? (Vì lo cho dân nên là cha mẹ dân)

Trong bài chúng ta vừa học, vì sao làm quan lại là quý? Vì lo cho dân nên là được dân “Quý”. Cho nên ngày xưa mới gọi là quan phụ mẫu, tức là cha mẹ của dân. Vì chăm lo cho dân mà, nên mới xứng đáng là cha mẹ của dân.

Bây giờ không chăm lo, phụ mẫu là cha mẹ, thế cha mẹ nào chẳng thương con, phải chăm lo cho con chứ. Thế con nó có yêu cha mẹ không? Có chứ. Thế còn đây nếu mà không chăm lo mà cuối cùng gọi là, ví dụ sinh ra con bắt nó làm như là đầy tớ, rồi đánh đập đủ điều. Nó có thương cha mẹ không? Không có.

Chúng ta chuyển sang nội dung thứ..:

2. Vì sao người xưa cầu làm quan?

Vì làm quan tạo công đức dễ nhất, cửa công môn dễ tu hành.

Trong Liễu Phàm Tứ huán Hòa Thượng có giảng như sau:]

“Người xưa hiểu nhân quả: Muốn được phước, thì phải tích cực tu thiện cho nhiều, tu thiện bằng cách nào? Công môn, chính là cửa quan để tu thiện nhất.

Giống như nông dân muốn tu một việc thiện thì khó khăn biết bao? Còn bạn, nếu là huyện trưởng, cái sự việc ví dụ giảm thuế như ngài Viên Liễu Phàm chẳng hạn, vạn thiện của bạn đều viên mãn rồi.

Bạn có thể giảm tô thuế, người trong huyện của bạn không những toàn thể nông dân đều được hưởng lợi ích, mà cái huyện này của bạn đâu chỉ có một vạn nông dân, mỗi một nông phu đều có gia quyến của họ. Trong nhà họ còn có cha mẹ, vợ con, tất cả đều được thọ hưởng.

[Tôi lại xin nhắc lại 5 điều giúp bạn tích thiện nhanh nhất:

- 1- Thường xuyên, cần mẫn làm thiện như con ong chăm chỉ, dù là những việc thiện nhỏ nhất bạn cũng phải nỗ lực mà làm, ví dụ như dắt một người già qua đường chẳng hạn. Đây gọi là “Tích tiểu thành đại”.*
- 2- Cúng dường, giúp đỡ người chân thật tu hành, bất kể người đấy là xuất gia hay tại gia, chỉ cần họ chân thật tu hành thì như bạn gieo hạt giống vào cái mảnh ruộng màu mỡ, bạn sẽ-bội thu.*

Đây chính là trường hợp của Hồng lão Cư sĩ mà chúng ta đã đề cập từ trước, ông bị ung thư thanh quản, ông liền muốn làm một việc thiện lúc cuối đời nên đã bán rẻ mảnh đất cho đạo tràng cư sĩ Lâm Tân gia ba vốn là nơi mà Hòa Thượng giảng bộ Vô Lượng Thọ lần 10 để làm thôn A Di Đà. Kết quả mấy ngày sau, xét nghiệm của ông khỏi bệnh ung thư thanh quản.

- 3- Tỷ lệ tài sản bạn cúng dường, bố thí so với tài sản bạn có càng nhiều thì phước báu của bạn sẽ càng lớn. Ở đây nói tài sản thì gồm có cả nội tài và ngoại tài ạ. Về số tuyệt đối cúng dường bao nhiêu nhiều hay ít, không quan trọng mà chỉ quan tâm tới tỷ lệ tài sản bạn cúng dường mà thôi.*

Đây chính là trường hợp mà cô gái nghèo cúng dường Tam Bảo 2 đồng tiền là 100% tài sản duy nhất của cô nên phước báu của cô ngay đời đấy được làm hoàng hậu.

- 4- Việc thiện mà bạn làm, từ thân, khẩu, ý giúp càng nhiều người thì phước của bạn càng lớn – đây chính là tám gương của Vệ Trọng Đạt mà chúng ta đã nhắc nhiều lần ở trong bài.*

5- Cuối cùng là tu thiện không chấp tướng làm được tới tam luân thế không thì bạn liễu sinh tử thoát luân hồi, hay nói mức thấp hơn là làm thiện mà không mong cầu hồi báo ả.

Trong 5 điều này, thì ở đây “Công môn dễ tu thiện” chính là điều thiện thứ 4, đó là việc thiện bạn làm giúp được rất nhiều người.

Nhưng mà bạn lại phải nhớ một điều nếu bạn chỉ mãi tích 5 điều thiện này mà quên mất chữ hiếu, thì những điều thiện mà bạn làm ở bên trên đều trở thành giả thiện, không phải là chân thiện, mà bạn phải hiếu đầu tiên ả.

Cho nên cổ nhân mới dạy **“Bách thiện hiếu vi tiên”** có nghĩa là trăm điều thiện thì hiếu đứng đầu; Lại cũng có nói **“Bất ái kỳ thân nhi ái tha nhân giả, vị chi bội đức”**, có nghĩa là “cha mẹ mình mà mình không thương yêu mà nói thương yêu giúp đỡ người ngoài thì đây là phản bội đạo đức”.

Chúng ta tiếp tục:]

Khi ngài Viên Liễu Phàm câu con trai, thì lúc đấy ngài phát nguyện 10 ngàn điều thiện. Lúc trước mới có 3 ngàn điều thì làm đến gọi là cả chục năm mới xong. Bây giờ 10 ngàn điều thiện vợ ngài lo lắng mãi. Có một tối bắt đầu ngài mộng thấy cái vị thần này nói là:

- Chỉ có mỗi một cái việc ông giảm thuế là đủ xong cả 10 ngàn điều thiện xong rồi.

Vì bao nhiêu người được lợi lạc.

Đấy ả, người xưa hiếu nhân quả, biết rồi tôi cũng cầu thành thánh thành hiền, tôi cũng cầu liễu sinh tử thoát luân hồi, vậy tôi phải tích thiện được nhiều nhất. Vậy con đường ngắn nhất là làm sao vào cửa quan. Tôi cố gắng, tôi tích cực đi xong bắt đầu tôi vào đấy là một cái hành vi của tôi, một cái chính sách của tôi có lợi cho cả hàng triệu người, vậy thì công đức tôi tích lũy được lớn quá rồi.

Còn một cái chính sách của bạn, có thể bóp chết không biết bao nhiêu các doanh nghiệp, không biết bao nhiêu những người nông dân. Tôi ví dụ một cái chính sách về lãi suất thôi chẳng hạn, là cuối cùng là bao nhiêu người gọi là phá sản.

Chứ không phải như chúng ta ngày nay là: Cầu làm quan là để danh với lợi. Nếu như bạn lại đặt cái mục tiêu là để cho lợi cho một mình bạn thôi thì đây là đại ác, thì thiên địa quỷ thần cũng không giúp mà vùi dập, rồi họa hại là đến liền.

Suốt từ đầu năm đến giờ, là hơn 70 vị là cán bộ cao cấp của chúng ta đã bị khởi tố, của quan đấy ạ. Bởi vì nếu như bạn chỉ danh lợi thì bạn hãy chắc chắn một điều rằng trước sau họa cũng sẽ đến. Làm quan để bạn hy sinh phụng hiến vì người. Cho nên công môn dễ tu thiện. Đây chính là lý do tại sao người xưa lại mong muốn cầu công danh, tại sao lại muốn được làm quan?

Chúng ta chuyển sang nội dung thứ 3:

3. Nếu không làm quan thì liệu có cơ hội để tu thiện nhanh, và nhiều được hay không?

[Chúng ta sẽ nghe Hòa Thượng giảng ạ, xin các bạn lưu ý, là xen kẽ với lời giảng của Hòa Thượng là lời tôi chia sẻ thêm, nhưng mà hầu khắp những lời giảng này là tôi trích từ Liễu Phàm Tứ Huấn giảng giải và Vô Lượng Thọ giảng giải. Chủ giảng Hòa Thượng Tịnh Không, vì nếu cứ một đoạn lại trích dẫn là Hòa Thượng giảng ở đâu thì sẽ không tiện cho các bạn theo dõi. Kính mong các bạn thông cảm. Chúng ta bắt đầu nghe:]

“Dụng ý của việc cầu công danh phú quý, ở trên tôi đã giảng qua với các bạn, có lẽ không nằm ngoài tìm cầu cơ hội để “Phục vụ chúng sinh”.

[Bạn nhớ cái chữ “Tìm cầu cơ hội để phục vụ chúng sinh”, vậy mà khi cơ hội đến mà chúng ta không để ý là nó lướt qua thôi.]

Tuy nhiên trong xã hội ngày nay, có thể nói về mặt bản chất đã có sự thay đổi rất lớn so với trước đây. Hiện nay nếu chúng ta muốn tìm cơ hội để phục vụ xã hội, phục vụ chúng sinh sẽ có rất nhiều, không cần phải cầu đạt công danh mà vẫn tạo được lợi ích lớn lao cho tất cả chúng sinh. Mỗi (ngày) **ngành**, mỗi nghề có lẽ đều có cơ hội bình đẳng.

Bắt đầu từ chỗ nào mà giúp đỡ? Đây là đầu bài quan trọng hiện nay của chúng ta. Chúng ta phải quan sát **tỉ mỉ** xem hiện tại căn bệnh của chúng sinh ở chỗ nào.

[Từ năm 2018, trên nhiều trang mạng của Việt Nam có đưa bài viết tiêu đề...

XÃ HỘI ĐANG SAO NHỈ? CON NGƯỜI TẠI SAO LẠI VẬY?

(Tác giả là Đinh Duy Hoàng)

Câu hỏi này năm ngoái, năm kia đã manh nha trong đầu tôi. Đến hôm nay lại đậm hơn rất nhiều.

Thứ nhất: Từ chuyện ở trường học

Cuối năm 2016 cả xã hội xôn xao vụ việc tại Trường tiểu học Nam Trung Yên - Hà Nội; Xe taxi chở hiệu trưởng nhà trường vào sân trường gây tai nạn cho một cháu học sinh. Tư duy bình thường là nhận lỗi, nhận trách nhiệm. Nhưng không, trước hết là cứ chối đã rồi tính tiếp.

Rồi mới đây, cô giáo phạt học trò bằng cách bắt uống nước giẻ lau bảng. Khoan nói đến kỹ năng và nghiệp vụ sư phạm, mà trước hết cô cũng là một con người, tình người ở đâu, đạo đức ở đâu khi mà cô hành xử như vậy? Rất nhiều người nghĩ như tôi, không biết cô giáo có con, có cháu mắc khuyết điểm bị uống thứ nước như vậy thì cô sẽ nghĩ gì, sẽ phản ứng ra sao?

[Không còn một tí tình người nào]

Rồi cô giáo 3 tháng liền không nói với học trò trong lớp một câu. Một kỉ lục không chỉ của riêng ta, mà có lẽ là của cả thế giới.

[Làm nghề sư phạm là phải dùng cái miệng để nói với học sinh, lại ba tháng không nói một câu thì đúng là kỉ lục, đạt gọi là, như là Mỹ nó có “Giải Mâm xôi vàng” rồi.]

Không riêng của ta mà có lẽ cả của thế giới. Mà trò cũng lạ, ba tháng cứ vậy mà cũng không ai nói năng gì; Đến lúc trò nói ra thì có vẻ như bị cô lập, vì như vậy làm ảnh hưởng đến thành tích của nhà trường khi cấp trên xem xét. Không thể hiểu rồi. Rồi chuyện cô phạt bắt trò quỳ, thì bố trò đến bắt cô quỳ.

Trò đánh thầy, đâm thủng bụng của thầy để trả thù. Phụ huynh vào hẳn trường học để hành hung giáo viên. Đây là chuyện của trường học.

Thứ 2: Chuyện trong bệnh viện:

Trong bệnh viện cũng không ít chuyện. Bệnh nhân, người nhà bệnh nhân đánh nhân viên y tế. Thầy giáo và thầy thuốc từ xa xưa vốn là những người được dân ta kính trọng nhất. Vì “Không thầy đố mày làm nên”, “Lương y như từ mẫu”.

[Các nghề làm thầy mà. Vì bây giờ coi như là, xềnh ra một tí là bị người nhà bệnh nhân đánh cho bầm dập ra.]

Giờ đây quan niệm? Không thầy đố mày làm nên”, rồi “Lương y như từ mẫu” hình như là bị lung lay đáng kể. Nhiều giá trị xã hội, nhiều chuẩn mực đạo đức xã hội bị đảo ngược.

Nếu như thầy đúng là thầy, bác sĩ đúng là bác sĩ, thì có chuyện gì xảy ra không?

Thầy giáo và bác sĩ giờ đây có vẻ không còn nguyên vẹn như xưa. Trò thì lại càng quá trớn, vượt qua lằn ranh giới đỏ giữa thầy và trò. Và đặc biệt là người dân, rất dễ bắt bẻ, rất dễ manh động. Đánh đập, không có đánh đập thì không hài lòng.

Thứ 3: Đến tướng công an và cả chuyện phong giáo sư?

Rồi đến chuyện mấy tướng công an bị bắt để điều tra. Cơ quan công quyền sinh ra để chống lại cờ bạc, thì lại đích thân đứng ra để tổ chức đánh bạc, mà là cả một hệ thống của bộ máy cơ chứ.

Khoan nói đến vi phạm pháp luật nghiêm trọng, thì ở đây, sự đảo lộn giá trị xã hội, chuẩn mực đạo đức càng mãnh liệt hơn.

Về cơ bản, trong con mắt người dân, lực lượng công an phải là mẫu mực. Mẫu mực để bảo vệ pháp luật, bảo vệ dân. Đôi khi cũng có khuyết điểm, cũng có tí vết nhưng vẫn có thể tha thứ, chấp nhận, nhưng đến mức như vậy thì quả là nghiêm trọng. Câu hỏi vẫn cứ là: Sao thế nhỉ?

Thứ 4: Rồi chuyện phong giáo sư nữa

Cả một hội đồng quốc gia làm cái việc này bao năm, qua bao tầng nấc xét duyệt. Riêng năm nay lại bị khơi ra chính thức. Mà khơi ra mới thấy nhiều cái sai, cái lỗi.

Khoan bàn đến trách nhiệm các cơ quan nhà nước có liên quan mà hãy xem những người vào cuộc phong hàm. Rất nhiều người xứng đáng, có một số ít người cũng rất xứng đáng nhưng không biết vì sao vẫn cứ bị loại. Và có những người, tìm mọi cách để lọt, cho dù không đáp ứng được tiêu chuẩn.

[Thế hôm vừa rồi vừa mới khởi tố coi như Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị của Đại học Đông Đô. Vì sao? Là cứ xoẹt một cái là cứ bỏ tiền ra rồi thì trong nháy mắt là được ngay một cái bằng.]

Trộm nghĩ, mình không xứng giáo sư, tiến sĩ nhưng bằng mọi cách đạt được để rồi đi đâu cũng trưng ra thì cái liêm sỉ tối thiểu phải có đã biến sạch trơn.

[Mất hết cả đạo đức rồi. (Lược trích ạ)

Còn Hòa Thượng giảng thì sao ạ?]

«Ngày nay, ở thế gian này, có rất nhiều đồng tu nói với tôi, người tự sát quá nhiều: Người già chán ghét cuộc đời tự tử ạ, cảm thấy xã hội này không có tương lai, không còn hi vọng; Người trẻ tuổi thì sao ạ? Người trẻ tuổi khi không đạt được như ý muốn cũng tự sát. Thậm chí ngay đến học sinh tiểu học và trung học, chúng ta cũng thường nghe thấy tự sát, vậy các em tự sát vì nguyên nhân gì vậy? Là do thi không đạt, điểm số không bằng các bạn. Bạn xem thế này thì thành ra thế giới gì đây?

{Nguyên nhân gì vậy? Do không được dạy đạo đức từ nhỏ nên mê hoặc điên đảo, mất đi lý trí, tổn người lợi mình mà đâu có biết là tổn người thì cũng hại luôn cả mình.

Cho nên xã hội ngày nay càng ngày động loạn là vậy.

Bởi vậy, nếu là một người có lương tâm, là một người đã được tiếp nhận nền giáo dục của Thánh Hiền thì nhất định phải phát tâm cứu vãn kiếp nạn này; Sự việc này suy xét tỷ mỉ rất khó. Thực sự là rất khó, nhưng dầu có khó thế nào đi chăng nữa cũng phải làm. Chúng ta không thể không làm.

[Bởi vậy bạn hãy giúp cho mọi người phá mê khai ngộ? Bằng cách nào ạ? Đưa đạo đức trở về; Làm từ đâu ạ? Xiển dương giáo huấn Thánh Hiền, xây dựng một xã hội tốt đẹp đêm ngủ không cần đóng cửa ngoài đường không ai nhặt của rơi, nhà nhà hạnh phúc, xã hội tươi đẹp, thế giới

đại đồng là bạn đã tích được đại phước. Công đức của bạn vô lượng vô biên.

Hòa Thượng giảng tiếp:]

Không ở vương vị. Như Khổng Tử của Trung Quốc, Khổng Tử là dạy học. Là đại công vô tư, tâm yêu thương chân thành, dạy cho bất kì thành phần nào, giúp tất cả chúng sinh phá mê khai ngộ, là khổ được vui. Ông tích công đức rất lớn.

[Gia đình Khổng tử hơn 2000 năm. Đến tận bây giờ, hậu duệ của Khổng Tử đi đến đâu vẫn được mọi người trọng vọng. Không phải là 800 năm như nhà Chu. Làm cái gì? Giáo hóa chúng sinh, phá mê khai ngộ.]

Hòa Thượng giảng tiếp:]

Ngày nay, chúng ta thấy con cháu đương đại, đại khái truyền đến hơn 70 đời [của Khổng Tử đây] không những ở Trung Quốc, được người Trung Quốc tôn kính, mà khi ông Khổng Đức Thành đến Mỹ, ở Sanfrancisco, được nhân sĩ xã hội của Mỹ tại đó tôn trọng. Mọi người vừa nghe nói là hậu duệ của Khổng Phu Tử, đối đãi với ông đặc biệt kính trọng.

[Cho nên cái sự nghiệp mà Hòa Thượng bảo ngày nay chúng ta không cần làm quan chúng ta cũng có thể tu được đại phước báu. Bằng cách nào ạ? Giúp người phá mê khai ngộ.]

Không cần làm quan, không có các bạn thấy thế bảo: Ừ thế thôi thôi mình phải phấn đấu làm quan ngay để cử công môn để tu hành. Cho nên có thể Tích đại phước báu từ tiên dương giáo huấn của Thánh Hiền.]

Ý thứ 1: Đối với đất nước giáo dục là hàng đầu

Ngày nay chúng ta nói **“Phải hưng kiến đại lợi”** - Có nghĩa là xây dựng công trình phúc lợi, phải trông đại phước.

Phải từ đâu mà trông? Nếu như đối với xã hội hiện tại, mỗi một tình trạng của nó bạn đều có thể hiểu rõ, đều có thể minh bạch, bạn liền hiểu được.

Cứu người không có cái gì quan trọng bằng phá bỏ đi những tri kiến sai lầm của họ. Làm sao để giúp đỡ chúng sinh buông bỏ cách nghĩ, cách nhìn sai lầm? Học tập quan niệm đúng đắn của Thánh Hiền.

[Cho nên tôi tin rằng nếu bạn nào học thật sự thì hai cái bài “Vì sao phải học đạo đức” bạn đã biết là học đạo đức là lợi cho bạn thế nào, đúng không ạ? Chứ không phải là tôi nói lý thuyết suông. Mà bạn học đạo đức xong, bạn hành theo đúng đạo đức thì chắc chắn là phước đến họa đi. Gia đình thì hạnh phúc, xã hội thì an định, mà quốc gia thì phát triển, và cuối cùng là thế giới đại đồng. Và đây là cái nền tảng để cho bạn có thể liễu sinh tử, thoát luân hồi.

Hòa Thượng giảng tiếp:]

Cách nhìn, cách nghĩ sai lầm, cho nên phải quay trở lại học tập quan niệm đúng đắn của Thánh Hiền.

*Đối với đất nước, giáo dục là hàng đầu. Do vậy có thể biết sự việc này chính là nói đến giáo dục. Cho nên thời xưa Trung Quốc, những điều được nói trong Lễ Ký: **“Kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên”** - Xây dựng một đất nước, lãnh đạo nhân dân thì giáo học là hàng đầu.*

[Nên Hồ Chủ Tịch mới nói câu gì ạ? “Vì lợi ích mười năm trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người”.

Đây là công đức lớn nhất đây. Tu phước nhanh nhất đây. Không có khác là ngoài cái việc giáo dục. Còn bạn cố gắng rồi, bạn không được thì phát ý viên thành công đức đây bạn bỏ tọt vào túi xong rồi.]

Có lẽ cũng có người nói, nền giáo dục hiện đại rất phát triển, từ thành thị đến nông thôn, các trường học mọc lên như nấm. Nếu so với thời xưa thì gấp bao nhiêu lần.

[Cái thời tôi còn đi sơ tán, bé bé, mỗi lần đi học là mười mấy cây số. Cứ gọi là đầu thì đội mũ rom, tay thì xách cái túi. Thế là đi từ 4h sáng bạn nhớ. Bởi vì cả một cái huyện đấy nó chỉ có gọi là 1-2 cái lớp học thôi. Thế nhưng bây giờ sao ạ?

Hòa Thượng giảng tiếp:]

Trường học thì mọc lên như nấm. Nếu số so với thời xưa thì gấp không biết là bao nhiêu lần. Từ hình thức mà nói, điều này quả không sai. Nhưng nếu xét về thực chất thì ngày nay không có giáo dục.

Trường học tuy có rất nhiều, nhưng nội dung được dạy trong trường học là gì? Liệu chúng ta đã suy nghĩ một cách tỉ mỉ chưa? Liệu đã bình tĩnh mà quan sát chưa?

[Nền giáo dục hiện đại, nhiều nơi đặt ngược lại: Đặt trọng tâm vào sự truyền thụ kiến thức chứ không quan tâm đến giáo dục đạo đức lối sống, cho nên cái Tâm của học trò không được mở mang khiến họ dễ thành kẻ xấu. Đó là điều mà Khổng Tử tối kỵ, ông xem đó là dạy tiểu xảo chứ không phải dạy người.]

Rốt cuộc, thế nào là giáo dục vậy? Giúp nhân loại nhận thức được chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Nhận thức đúng sẽ không mê mờ, sẽ không làm ác.

[Biết nhân quả rồi là sợ ngay mà. Đây nhớ, bạn nhìn nhớ: Muốn có đại phước báu: Tích đại phước từ việc xiển dương giáo huấn của Thánh Hiền, bạn sẽ có đại phước báu.

Hòa Thượng giảng tiếp:

Thứ 2: Đối với gia đình, giáo dục cũng là hàng đầu.]

Cũng cùng một đạo lý này, người trẻ tuổi thành gia thất, kết hôn, sinh con tạo thành một gia đình. Gia đình thì cái gì là quan trọng nhất? Giáo dục vi tiên.

[Cũng giáo dục làm đầu. Thế nhưng mà bạn cứ thường xuyên bạn đặt giáo dục xuống sau cùng, còn vì bạn toàn mãi đi kiếm tiền cả. Thế thì làm gì mà cuối cùng họa với hại không đến?]

Cho nên giáo dục gia đình là đại căn bản của giáo dục. Vì vậy, làm cha mẹ không dễ dàng.

[4. Vậy nếu bạn không có năng lực hoằng pháp thì bạn làm thế nào để có đại phước báu đây?

Câu trả lời là “thủ hộ chánh pháp” (Nghĩa là hộ trì chánh pháp).

Trong Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải lần 10, Hòa Thượng có giảng ạ, tôi xin lược trích lại như sau, mời các bạn nghe:]

“Thủ hộ chánh pháp” - Cái công đức này là vô cùng to lớn, công đức đệ nhất trong thế xuất thế gian pháp. Chánh pháp phải gìn giữ như thế nào vậy?

[Thứ nhất: Đào tạo nhân tài giảng kinh]

Trong Hộ Trì Chánh Pháp then chốt nhất chính là bồi dưỡng nhân tài tiếp nối huệ mạng. Thời đại này của tôi đã già rồi, tương lai không giảng nổi nữa rồi. Không có người giảng, vậy thì Phật pháp chẳng phải là bị đoạn tuyệt rồi sao?

[Nhưng làm sao bạn có thể bồi dưỡng nhân tài giảng kinh đây ạ? Đến giảng bạn còn không thể giảng được. Vậy làm sao bạn có thể bồi dưỡng nhân tài giảng kinh ạ. Trong mục bồi dưỡng nhân tài giảng kinh, Hòa Thượng có đoạn nói:]

“Vậy bạn hãy đến nghe giảng, bạn đến nghe chính là hộ trì. Nếu bạn không đến nghe, họ ở nơi đó học giảng kinh, vừa nhìn xuống thấy không có mấy người, thì họ liền nghĩ rằng: “Ta không phải là người khéo giảng, ta không thể giảng kinh”, tâm liền bị thoái chuyển. Còn khi vừa nhìn xuống thấy có rất nhiều người. Ô! Đại khái “Ta giảng không tệ, ta vẫn có thể giảng”, vậy làm cho chí khí của họ được nâng cao.

[Thứ hai: Đối với đại chúng thì làm thế nào ạ?

Nếu ở lớp học vật chất là bạn đi nghe, thì người khác đi qua người ta sẽ thấy: “À, cái vị pháp sư này giảng không đến nỗi nào, cho nên không đến nỗi có vài tiểu mao, tiểu cầu, mà cũng có khá nhiều đấy. Thế thì, mình cũng đến nghe thử xem”. Thì đây chính là bạn đã tạo một cái sức hút để đưa đại chúng vào. Thế đến khi người ta thấy hay, người ta thấy lợi lạc rồi cứ thế người ta bảo nhau thì đi nghe, Hòa Thượng nói thì đây chính là bạn “Thủ hộ Chánh Pháp”.

Vì bây giờ chúng ta học online là chính ạ, thì chính khi các bạn tri ân các bạn “like” là các bạn đang “Thủ hộ chánh pháp”. Thì từ đây bắt đầu nó sẽ tạo ra được một cái làn sóng, và người ta sẽ hút vào, người ta nghe thì công đức đầy của bạn vô lượng vô biên.

Ngoài ra trong Mười Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát, Hòa thượng có nói là: Bạn làm cách nào bạn tu nhanh nhất? “Tùy hỷ công đức”.

Tôi đã từng ngồi quán xét mãi xem làm thế nào để tích được nhiều công đức nhanh nhất? Quán xét mãi. Lúc đó mới bắt đầu ngộ ra lời Hòa Thượng dạy là: Tùy Hỷ Công Đức. Người làm được công đức, đừng có đổ kỵ, bạn phải tán thán, nói cho người khác biết thì bạn sẽ được toàn bộ công đức của người đấy.

Vậy khi bạn tri ân như thế là bạn được toàn bộ công đức của tôi, cũng như của toàn bộ Ban Hộ pháp rồi, là cái lợi lạc thứ hai.

Vậy tại sao chỉ có một cái like mà mình bấm một cái mình được bao nhiêu là công đức? Bởi vì lợi ích cho nhiều người. Vệ Trọng Đạt chỉ khởi lên một cái tâm rằng là: Trình với vua là không sửa đập đá Tam Sơn. Vậy mà đến ngoài 40 tuổi khi ông bị Diêm La bắt xuống dưới, bao nhiêu những cái tội ác ông làm, đem lên cân vẫn không bằng một cái ý niệm kia là vì nhiều người mà.

Nói vậy sợ rằng các bạn lại không hiểu, các bạn lại tưởng là tôi quảng bá cho tôi à, không phải thế à. Mà trước tiên bạn làm việc này trước là lợi ích cho bạn đã, sau đó là lợi ích cho mọi người. Còn với tôi thì sao à?

Không phải là tôi bảo tri ân là để cho tôi, tôn vinh tôi. Chúng ta đều mong cầu một cái Pháp gọi là Pháp xuất thế gian, cho nên khi các bạn tri ân tôi, mà tôi vẫn dính vào cái danh tự đấy thì tôi sinh lòng ngạo mạn, thì ngạo mạn đấy tôi đoạ địa ngục, không có lợi cho tôi.

Cái thứ hai khi các bạn tri ân tôi là chính tôi bị tiêu phước. Các bạn có công nhận không à? Bởi vì khen tặng cũng là một loại phước báu, Hòa Thượng nói, vậy thì Pháp xuất thế gian cái người nói pháp là điều thiệt cả đấy.

Thế mà các bạn đang đi vào cái hướng gọi là giúp chúng sinh phá mê khai ngộ, mà cơ hội tạo phước như thế mà các bạn không nhanh chóng mà chộp lấy thì đến lúc nó qua đi thì các bạn lấy cái gì để tích à?

Mà tôi cũng chỉ mong có thể thôi đấy ạ. Tôi có nói với vợ chồng Trung Châu là mẹ nói pháp để lấy cái công đức này hồi hướng cho mẹ con nhà Châu.

Cho nên tranh thủ từng giờ, từng phút một, đặc biệt cái thủ hộ chánh pháp các bạn phải chớp lấy. Có thể các bạn giúp người nghèo vài triệu, so với cái này nhỏ hơn nhiều. Mà bạn làm phước có dễ đâu. Ví dụ bạn giúp tiền người ta nhé. Nhưng người ta lại dùng để đi làm những cái việc trái đạo, rồi đánh đề, đánh đóm rồi các thứ. Bạn không có tí phước nào mà bạn tạo tội nghiệp.

Khi bạn cúng dường các quý thầy cũng thế. Bạn nghe Hòa Thượng giảng nhé ạ, tôi xin trích nguyên văn, vì câu này không dám tự nói ạ, mời các bạn nghe ạ]:

“Cúng dường Pháp Sư phải hết sức thận trọng. Phật dạy chúng ta: “Tứ sự cúng dường”.

Tứ sự là gì?

1- Ẩm thực: Pháp Sư là người sống ở thế gian, không thể không ăn cơm, cho nên chúng ta cúng dường ẩm thực cho Pháp Sư để duy trì mạng sống của họ. [Bạn lưu ý chữ duy trì]

2- Y phục: Pháp Sư cũng cần có áo quần để mặc. Nếu áo của Pháp Sư cũ rách, ta nên cúng dường cho họ một bộ, khi thấy còn tốt thì không cần thiết cúng dường. [Bạn lại lưu ý chữ “Nếu áo cũ rách”]

[Như vậy là câu này đã rõ, không phải là cúng dường sơn hào hải vị, ăn ngon mặc đẹp. Bạn nhớ điều ấy. Tiếp tục ạ:]

3- Y dược: Khi Pháp Sư có bệnh, chúng ta cúng dường thuốc uống để chữa bệnh cho họ. Cuối cùng thứ

4- Là Ngọa cụ: Pháp Sư cũng cần có chỗ nghỉ ngơi, chúng ta cúng dường giường, mền, v.v...

Thời nay có người đem cả nhà cửa hoặc các thứ vật quý giá để dâng cúng cho Pháp Sư khiến cho Pháp Sư sống thật là sung sướng, đến nỗi Tây Phương Cực Lạc cũng không còn muốn đi nữa. Vì ở thế gian này cũng tốt quá rồi, đến Tây Phương để làm gì? Cái tâm mong cầu thành Phật

đạo, liễu sanh tử thoát luân hồi tan thành mây khói. Điều này đối với việc thành tựu cho pháp sư, đào tạo Pháp Sư thật là một tai hại lớn không gì bằng!

Pháp Sư xuất gia nghĩa là “Cắt ái ly gia”, là lìa khỏi cái nhà, không có nhà, chúng ta lại tặng cho họ cái nhà, tức là kéo họ trở về nhà trở lại. Như vậy là hại chết họ rồi, họ có đủ quyền lực, tài sản, thế là không còn cái ý chí của người xuất gia nữa, chẳng khác gì người phạm tục!

Ai đã hại họ? Chính là tín đồ đã hại Pháp sư! Những tín đồ này không biết rằng hành động như vậy là phá hoại Phật Pháp, tổn hại Tam Bảo, mà họ lại nghĩ rằng mình đã tạo ra được rất nhiều công đức, làm được nhiều việc tốt! Than ôi! Khi mạng chung, đọa xuống dưới địa ngục gặp Diêm Vương, chừng đó còn chối cãi gì được nữa ă!

Cho nên, Đứng về mặt tu phước trong nhà Phật, chúng ta cần phải có trí tuệ chân chính và điều này cần phải giải thích rõ ràng” (Đoạn này là tôi Trích trong Mười Hạnh Nguyên của Bồ Tát Phổ Hiền – Phẩm hạnh nguyện thứ bảy “Thỉnh Phật trụ thế” - Chủ giảng Hòa Thượng Tịnh Không)

“Công đức của hộ pháp cùng hoằng pháp là như nhau, hoặc là chúng ta còn có thể nói công việc của hộ pháp còn vượt hơn cả hoằng pháp.

Bạn tử mĩ mà nghĩ thử xem, bạn liền biết được. Nhân tài hoằng pháp không phải là không có, tại gia, xuất gia, bốn chúng đệ tử nếu muốn phát tâm hoằng dương Phật pháp đều không khó. Khó là ở chỗ nào vậy? Khó ở chỗ bạn có được một hộ pháp đắc lực hay không? Có được một vị thì liền có thể làm ra một số việc, nếu như có được rất nhiều vị hộ pháp, vậy thì sự nghiệp hoằng pháp của bạn có thể làm được rất nhiều việc, quyết không phải ở Chư Phật, không phải ở nơi các Ngài mà ở những đại Bồ Tát này thị hiện làm ra những việc làm đó. Cho nên công đức của hộ pháp là không thể nghĩ bàn. (Trích Vô Lượng Thọ Giảng Giải lần 10- VCD 04- Chủ giảng Hòa Thượng Tịnh không)

Vâng ă, thời gian đã hết. Bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Vậy là hôm nay chúng ta vẫn chưa thể học tới mục 3: Sở thích của thánh nhân là gì? Thôi ă, ngày mai vậy. Ngày mai thì chắc chắn.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng đệ tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]